

של תפלין של יד, שכינה מתחוננה. וזה שבארו בעלי הנסנה, הראהו למשה קשר של תפלין. ש' שלך משה, כולל שלוש פנוי האבות למעלה שתקנו שלוש תפלות, שיטימן: "שחרית מנחה ערבית. מ"ה שלך תפלה בשבת, שנאמר בה בראשית ורדו ברגת הים ובעור השמים ובבמה ובכל הארץ, ונכללה מרכבה הפתוחנה של אהרן דוד ושלמה, ואדם הראשון למעלה, ובת זוגו למטה, אם כל חי,

שהוא צדיק כי העולמים.

ולבן, אהרן אף על גב שהוא ימין, באrhoו ובוינו, אהרן שושבין הגיריה היה. רועה הנאמן, יעקב הוא הכהן שלושת האבות, שבוי רוכב אדם הראשון, ולא לחם הקימו בעלי הראשון, יפיו של יעקב ביפויו של הנסנה, יפיו של יעקב ביפויו של אהרן הראשון.

אמר המנורה הקדושה, רועה הנאמן, ראיינו שכפל הקדוש ברוך הוא שמק ואמר משה משה, לכלל אותך במרכבה העלונה ובמרכבה הפתוחנה, להקליל בך אדם הראשון מצדיו של אברהם, ולהקליל בך חנה מצד של אהרן דוד ושלמה.

למה לא כפל שם יעקב בכי אמר ליה יעקב וקרא ליה בוצינא אמר לו מנורה הקדושה, משום שקרה לו יעקב וקרא לו ישראל. יעקב לשון לשון יעקב, שהינו נקבה, שלמדנו, עקבו של אדם הראשון מכהה גלגל חמה. ונקרא ישראל, שם ראש זכר ראש לנקבה, שהינו יעקב. וזהו שאמר הקדוש ברוך הוא לנו משם (שם ו) הוא יושוף ראש ואטה תשופנו יעקב, וזה גרם שכינה במלואו (משל ב') יעקב ענוה יראת זי.

תפלין דמאי עולם, מה כתיב בה. ואיהו קשרו רתפלין דיד, דאייה שכינטא מתאה. והאי אייה דאוקמו מארי מתניתין הראהו למשה קשר של תפלין ש דילך משה כליל תלת אנפי אבחן לעילא דטקיינו חלה אלותין דאייה סימנים שחרית מנחה ערבית. מ"ה דילך אלותה דשבת דאתמר ביה (ב' בראשית א') ורדו ברגת הים ובעור השמים ובבמה ובכל הארץ מרכבתא מתאה דאהרן דוד ושלמה ואדם קדמאות לעילא ובת זוגיה למתקא אם כל חי דאייה צדיק חי עולםין.

ובגין דא אהרן אף על גב דאייה ימינו אוקמייה רבנן ביה, אהרן שושבינה דמטרוניתה הוה. ריעיא מהימנא, יעקב אייהו כליל חלה אבחן דביה רכיב אדם קדמאות ולאו למגנא אוקמייה מארי מתניתין שופריה. **דייעקב בשופרא** דאדם קדמאות.

אמר בוצינא קדישא ריעיא מהימנא חזינא דבפל קדשא בריך הוא שמק ואמר משה לאכללא לך במרכבתא עלאה ובמרכבתא מתאה. לאכללא לך אדם קדמאות מטריא דארחים ולאכללא בך חוה מטריא דאהרן דוד ושלמה.

למה לא כפל שם יעקב בכי אמר ליה בוצינא קדישא בגין דברא ליה יעקב וקרא ליה ישראל. יעקב ליישנא דעוקבא דהינו נוקבא, דאתמר יעקבו של אדם הראשון מכהה גלגל חמה. ואקרי ישראל, דמן ראש דכווא, רישא לנוקבא, דהינו יעקב. והאי אייה אמר קדשא בריך הוא לחוייא (בראשית ג') הוא יושוף ראש ואטה תשופנו יעקב. וזה גרם שכינטא בגלותה דאתמר ביה (משל ב') יעקב ענוה יראת זי.

חידא רבבי שמעון וחדו מארי מתייבט ואמרו קמיה. **פומא דשכינטא סייני**, מאן יכול למיקם (קמיה)

בגלוות, שנאמר בה (משל ב') יעקב ענוה יראת זי. שמה רבבי שמעון ושםחו ראש היישבה ואמרו לבני, פה השכינה, סייני, מי יכול לעמוד (לאין),